

om det kongelige Parlament var i Begreb med at vedtage en Resolution, som gik imod vor fødererede Grundbeskatning? Troer I ikke, at vi vilde føle os saarede over en saadan Resolution? — Jeg svarede herpaa: »Det er rimeligt nok, at vi vilde føle os saarede, hvis man kunde tænke sig, at det høje Parlament vilde være saa taabeligt at blande sig i den Slags Sager. Men der er en stor Forskel mellem et Spørgsmaal om et Lands indre Beskatning og en Sag som angaar Menneskerettigheder i deres største og mest omfattende Betydning. Det kan ikke benægtes, at Hensigten med det Forslag vi har stillet er; at vi paa en fin Maade til vore Venner og Blodsbeslægtede i Moderlandet skulde antyde, at den britiske Regering saavel som andre Regeringer vilde handle klogt, om den udstrakte Stemmeretten til Kvinderne. Vi véd jo, at én af Indvendingerne er, at Kvinderne i Storbritannien i Tal overgaar Mændene dér med nogle Millioner og vilde derfor altid være sikre paa Flertallet om de benyttede sig alle af deres Stemmeret. Dette er en udemokratisk Indvending, thi vi ser ikke i den praktiske Lovgivning, at de afvigende Meninger deler sig efter Kønnen. Vi finder ikke, at alle Kvinder stemmer paa een Side, naar et Spørgsmaal forelægges Vælgerne. Både Mænd og Kvinder har deres personlige Meninger og er istand til at udtrykke dem. Kvindestemmerets-Bevægelsen i England er naaet saa langt frem, at alle politiske Partier erklærer, at en Reform maa være forestaaende. En Grund, hvorfor dette hurtigt burde afgøres er, at et stort politisk Spørgsmaal dermed vil være bragt tilende, og Vejen ligge aaben for Reformer paa andre Omraader, der angaar Folkets økonomiske og sociale Vilkaar.

Derfor er det mindste vi kan gøre at sende Bud til vore Stammebrødre i Storbritannien og meddele dem, at vi har fundet, at den store Frihed, som vi har givet vore Kvinder vil virke til det Gode i alle Enkeltheder, og at denne Frihed har gjort alle Prophetier tilskamme, som blev fremført imod at give Kvinderne en saadan. Jeg stoler derfor paa, at de ærede Senatorer enstemmig vil støtte Forslaget.

Oberstlieutenant Sir Albert Gould (fra Ny Syd-Wales).

Jeg antager, at Regeringen maa føle sig i dyb Gæld til Senator Rae. Han har faaet Lejlighed til at lægge Beslag paa de samtlige Senatorers Opmærksomhed i en Periode, da ingen anden Sag skulde forhandles. Om ikke af nogen anden Grund skulde de være ham taknemmelige for den Austrængelse, han har gjort sig for at hindre Senatet fra at afgaa ved Døden af Mangel paa aandelig Næring. Fra Forslagets Ordlyd kan der ikke være Tvivl om, at i Verdens Øjne maa dette Kammer i vort Parlament have den fulde Ret til en førende Stilling. Efter at have rost Resultatet af Australiens Kvinders Frigørelse, erklærer det, at dette Skridt har viist sig at være af stor Værdi for Samfundet uagtet de Ulykker, der saa rundhaandet propheteredes; det indbyder os nu til at bøde andre Lande om at kaste et Blik til Australien for at blive belærte om den Maade hvorpaa de skal skøtte deres Affærer. Det siger nu:

»Vi vil i dybeste Ærbødhed tilskynde,

alle de Nationer, der har en Regeringsform, som er baseret paa Folkets Ret til Repræsentation, til at give Stemmeret til Kvinderne«. Det kan være meget sandt, men — *Senator Stewart*. Det forespejler en Føderation for hele Verden.

Senator Vardon. Isaaafald skulde Sultanen af Tyrkiet give Haremskvinderne Stemmeret.

Senator Oberstlieutenant Sir Albert Gould. Dette Forslag opfordrer Senatet til at posere som et Korps, der er sat til at give Raad til Verdens Nationer. Med andre Ord, den yngste Nation stiller sig op som Lærer for de mest erfarne Nationer. Der er et meget godt hjemligt Ordsprog som hedder at »Ægget vil lære Hønen«.

Senator O'Keefe. Hvordan lyder da det andet Ordsprog om Barnet og Faderen?

Senator Gould. Barnet er Mandens Fader og Barnet er ifærd med at undervise Faderen om, hvad han skal gøre. Forslaget fastslår: »at vi i Særdeleshed skal give Fordelen af vort Raad til Storbritannien«. Det foreskriver, at en Kopi af Resolutionen skal sendes til Storbritanniens Konseilspræsident, ikke paa almindelig Viis men som et *Telegram*. Gennem ham skal hele den britiske Nation belæres om Kvindestemmerettens overordentlige Betydning. Det er en Kendsgerning, at vi veed, at Agitationen i Storbritannien har været i stor Fremgang med Hensyn til dette Spørgsmaal, og at særlig avancerede Suffragetter har gjort al Slags Demonstrationer for at belære Regeringen om Tilraadeligheden af at udvide Valgretten til Kvinderne. Er det ønskeligt, at vi skal paatage os en Mentors Rolle for det Britiske Parlament om Ordningen af dets egne Affærer? Det er sandt, at vi har frigjort vore Kvinder, og at vi ingen Aarsag har til at angre dette Skridt. Men der er ingen Grund for os til at vedtage et Forslag af denne Art. Nylig vedtog vi et Lovforslag angaaende Grundbeskatningen. Lad os antage, at House of Commons eller House af Lords oversendte os en Resolution der fremsætter for os, hvad der i deres Øjne er Manglerne, der hæfter ved en saadan Lovgivning?

Senator Story. Det er jo en helt anden Sag!

Senator Gould. Den eneste Forskel er den, at i dette Tilfælde skulde de Ældre udpege for os, hvad de antog var den bedste Vej at følge, hvorimod i det andet Tilfælde skulde vi, som er de Yngre, udpege for dem, hvad de skulde gøre.

Senator Rae. Vi er ikke »de Yngre« det er en Vildfarelse. Vi hører til den samme Race. Vi er Lovgivere her, og det Britiske Parlament giver Love for deres eget Folk.

Senator Gould. Men vore Institutioner er meget yngre end deres. Vi er en meget yngre Nation. Vi prøver paa at trænge lige til Roden af Storbritanniens Institutioner ved at fortælle Folket der, hvem vi mener der skulde have Valgret. De ærede Senatorer vil vist selv kunne se i hvilken latterlig Stilling vi sætter os ved at vedtage et saadant Forslag.

Senator de Largie. Er ikke Spørgsmaalet om Kvinders Valgret kommet forbi Diskussionens Stadie?

Oberst Gould. Det er kommet forbi dette Stadie i Australien, men ikke i Storbritannien,

og vi gør os blot latterlige ved at ville diktere for dette Land, hvad det skal gøre. Jeg kender ikke de ærede Senatorers Mening herom. Hvad mig angaar finder jeg, at vi skal passe os selv. Vi skulde ikke sætte Pris paa, om Overhus eller Underhus i England tog Resolutioner med Hensyn til den Lovgivning. Australien mente var i Landets Interesse.

Senator Guthrie. Har ikke England givet Veto paa noget af vor Lovgivning?

Senator Gould. Det er vel muligt; men det er ingen Grund for os til at forsøge paa at lære England, hvad det skal gøre. Vi har ingen Bemyndigelse faaet til at give vort Veto om Englands Lovgivning. Et Forslag af denne Art er under Senatets Værdighed. Men hvis vi vedtager det, kunde det maaske være ønskeligt at gaa endnu videre frem og at telegrafere Forslaget ogsaa til andre Nationer, der regeres ved Repræsentation.

Senator W. Russell. Vil den ærede Senator foreslå en Ændring, der kunde foranledige dette?

Senator Gould. Jeg har ikke tænkt selv at skulle indgive et saadant Ændringsforslag, skønt jeg finder ligesaa megen Anledning herfor som for selve Forslaget. Verdens Nationer vilde faa Øjnene op for, at vi her i Australien har faaet en saadan Stilling, at vi kan belære dem om, hvad de bør gøre og kan fastsætte en uforanderlig Regel ved Hjælp af hvilken, de kan avancere deres Interesser.

Senator Ready. Der er ingen Grund til at forholde dem Fordelen af vor Erfaring.

Senator Gould. For lidt siden hørte vi nogle Udraab om Børn, der vil belære deres Forældre! Nutildags synes det, som om jo yngre en Mand er, jo mere uerfaren i Verdens Veje han er, jo mere føler han sig kaldet til at dirigere de Ældre, som har haft den Fordel eller Misfordel af at have Erfaringer, som ikke er oplevede af ham.

Senator Henderson (Vest Australien). Jeg er overrasket over at den ærede Senator, som nu er Leder for Oppositionen, har rejst sin Stemme mod dette Forslag. Men jeg er mindre overrasket, naar jeg erindrer, at ved næsten enhver foregaaende Lejlighed naar et Spørgsmaal bragtes frem, som var bestemt til at paavirke Bevægelsen i Retning af frindsind Politik i ældre Lande, saa har den ærede Senator havt Mod til at rejse sig i Opposition. Naturligvis vil jeg støtte Forslaget, skøndt jeg ikke tror det vil gøre noget fra eller til paa dem, der for Øjeblikket har Magten i England. Jeg tror, at hvis Senator Rae for nogle Uger siden havde skrevet et Brev til Konseilspræsidenten i England og personligt havde givet ham Raad i dette Spørgsmaal, vilde det have samme Indflydelse paa hans Sind som noget her af Senatet vedtaget Forslag.

Senator Russell. Nonsens!

Senator Henderson. Jeg vil minde min ærede Ven om at jeg forlod England 20 Aar efter ham, og jeg har maaske en mere levende Erindring om det gamle Lands tætte Konservatisme. Jeg ved, hvor mægtige de Mænd er i hint Land, som begunstiger en Retning i Politiken, som jeg er vis paa vilde faa en Ordfører i Senator Gould, om det var muligt for en saadan Politik at bane sig Vej i Australien. Disse Folk har ikke alene hind-